

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROLLAND CHARMY

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

«Μικρός Πύργος» — τόν έλεγαν έτσι, γιατί τὸ προτείχιμα πού τὸν ἀσφάλιζε ἀπ' τὸ βορεινὸ μέρος τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σάν μεσαιωνικὸ οἶκημα — ἦταν ἓνα μεγάλο σπίτι, χτισμένο δυτικὰ στὸ χωριὸ Ζ..., στὸ Ἄνζου. Ἦταν ἓνα ὠμορφο νοικοκυρόσπιτο κοντὰ στὸ δημόσιο δρόμο ἀπ' τὸν ὁποῖο ἓνα περιβόλι τὸν ἐχώριζε μονάχα.

Ἐπὶ πολλές γενεές αὐτὸ τὸ σπίτι ἦταν ἡ ἰδιοκτησία τῶν Ντυφρέν, πλουσίων ἀστῶν, δικηγόρων, δικαστικῶν, στρατιωτικῶν. Τὸ κληρονομοῦσε πάντοτε ὁ πρωτότοκος κάθε γενεᾶς τῶν Ντυφρέν.

Ὡστόσο, ἡ περιουσία τῶν Ντυφρέν εἶχε σιγά-σιγά σκορπιστῆ μετὰ τὰ διαδοχικὰ μοιράσματα, κ' ἦρθε μιὰ μέρα πού ὁ τελευταῖος κύριος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Ζάν, ὕστερ' ἀπὸ μερικές ἀτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ πουλήσῃ τὸ «Μικρὸ Πύργο» στοὺς Ταρντιέ.

Τὸ σπίτι τῶν Ντυφρέν ὅμως καὶ τώρα ἀκόμα πού εἶχε γίνῃ ἰδιοκτησία τῶν Ταρντιέ, ἐξακολουθοῦσε νὰ προσφέρῃ στοὺς διαβάτες τὸ χαμόγελο τῶν παραθύρων του, μετὰ τὰ μικρὰ τετράγωνα τζάμια. Οἱ κύριοί του εἶχαν ἀλλάξει... Ἄδιάφορο!... Ἡ ζωὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε ἡ ἴσια...

Ὁ Ζάν Ντυφρέν δὲ λυπήθηκε καθόλου γιατί πούλησε τὸν πύργο του.

Ἦταν ἓνας πολυάσχολος μεταπολεμικὸς ἄνθρωπος, πού δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μόνο ἐπιθυμία: Νὰ ξανακάνῃ τὴ χαμένη του περιουσία.

Ὁ ἀδελφός του Ρενέ ἦταν εἰκοσι χρόνων. Ἦταν καλλιτέχνης, ζωγράφος μετὰ ξεχωριστὸ ταλέντο.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴ θλίψη του, ξαναπήγαινε συχνὰ στὸ Ζ, ὅπου οἱ Ντυφρέν διατηροῦσαν ἀκόμα ἓνα μικρὸ σπίτι γιὰ ἀποκοῦμπι. Πήγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ παίρνῃ μερικές ἀπόψεις τοῦ τόπου ἐκείνου πού ἡ γλυκύτης του καὶ τὸ ξανθὸ του τὸ φῶς τὸν μάγευε... Πήγαινε ἀκόμα προπάντων γιὰ νὰ ξαναβλέπῃ τὸ σπίτι! Αὐτὸ τὸν τραβοῦσε: τὸ παλιὸ του σπίτι... Ἐκεῖ πού εἶχε ζήσει ὅλη του τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὴ νεότητά του καὶ πού τοῦ φαινόταν ὑπέροχο, γεμάτο ἀπὸ τὴν ποίησι τῶν ἀναμνήσεων.

Κάθε μέρα τριγυρνοῦσε μέσα στὰ δέντρα, γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ παλιὸ του σπίτι, σάν τὸν κλέφτη πού ἐτοιμάζει τὸ κὸλπο του.

Κυττοῦσε τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τῶν γονέων του — τῆς «κόκκινης κάμαρας», ὅπως τὴν ἔλεγαν, γιατί ἦταν ταπετσαρισμένη μετὰ χαρτὶ κλαδωτὸ σὲ φόντο κόκκινο... Ἐκεῖ εἶχε πεθάνῃ ἡ μητέρα του... Θυμόταν ἀκόμα τὴν πεθαμένη... Θυμόταν τὸ τρεμούλιασμα μιᾶς λαμπάδας πλάι στὸ νεκρικὸ κρεβάτι... τίς σκιές πού σαλεύανε μέσα στὴν κάμαρη...

Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο τοῦ πυργίσκου, ἦταν ἡ κάμαρα τοῦ Ρενέ, ταπετσαρισμένη μετὰ μπλε ἀνοιχτὸ χαρτὶ, σπαρμένο ἀπὸ τριαντάφυλλα.

Πάνω ἀπὸ κεῖ, τρυπώντας τὴν τριγωνικὴ στέγη τοῦ πυργίσκου, ἔβριγε σάν ἓνα στρογγυλὸ μάτι, ὁ φεγγίτης τῆς στέγης, πού τὸν τραβοῦσε ἄλλοτε μετὰ τὸ μυστήριό του, τρομάζοντάς τον καὶ γοητεύοντάς τον μαζύ!... Ποτὲ δὲν ἀνέβαινε ἐκεῖ πάνω χωρὶς ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπ' τὸ φόβο του, κ' ἡ τρομάρα αὐτὴ τὸν εὐχαριστοῦσε ξεχωριστὰ, γιατί ἔκανε τὸ κατόρθωμά του, ἀληθινὴ ἀνδραγαθία...

Μὰ ἐξαφνα, ἐκεῖ πού τὰ σκεπτότανε ὅλ' αὐτὰ, γέλια ἀντηχοῦσαν ἀπ' τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔφταναν ὡς αὐτὸν, σὰ ν' ἔθελαν νὰ τὸν κοροϊδέψουν πού ἀναθυμιάτανε πάντοτε τοὺς καλοὺς χαμένους καιροὺς.

Ὁ Ρενέ μόλις συγκρατοῦσε τότε ἓνα κίνημα θυμοῦ!... Θὰ ἦσαν πάλι οἱ καινούργιοι ἰδιοκτήτες, πού ἔπαιζαν χωρὶς ἄλλο τένις. Τὸν ἔπιασε τότε ἓνα μῖσος ἐναντίον τους, γιατί διέκο-

πταν τοὺς ρεμβασμούς του. Μέσα στὰ γέλια τους, νόμιζε πὼς ξεχώριζε μιὰ φωνὴ πού τοῦλεγε: «Ὁχι! Αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν εἶνε δικό σας πειά... εἶνε δικό μας... Φύγε, ἐσύ εἶσαι ἓνας ξένος!... Δὲς, ἡ «κόκκινη κάμαρη» δὲν εἶνε πειά κόκκινη, τὴ θάψαμε γαλάζια... Ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας σου δὲν εἶνε πειά σ' αὐτὴ... Τὰ ἐπιπλα πού ἐσεῖς τόσο ἀγαποῦσατε, δὲν βρίσκονται πειά μες στὸ σπίτι, μὰ στὴν ἀποθήκη, ἀνάμεσα στὰ παληοσίδερα... Τὸ σπίτι σας!... Νά! Κυττάχτε το λοιπὸν καλά, κύριε!... Εἶχε γεράσει καὶ τὸ κἀναμε νὰ ξανακλειώσῃ, πετώντας ὅ,τι εἶχατε ἀφήσει ἐσεῖς μέσα σ' αὐτό. Τὸ ντύσαμε μετὰ πράγματα τῆς μόδας. Παντιοῦ τώρα ὑπάρχει ἠλεκτρικὸ... Φευγάτε, δὲν σὰς γνωρίζει πειά...».

Καὶ ὁ Ρενέ ἀπομακρυνότανε νοιώθοντας ἓνα θαθὸ μῖσος ἐναντίον ἐκείνων πού τὸν εἶχαν ἐκτοπίσει.

Τὸ μῖσος του, σιγά-σιγά, ἔγινε τόσο δυνατὸ, ὥστε ἄρχισε νὰ εὐχεται κάποια καταστροφὴ νὰ χτυπήσῃ τὸ σπίτι καὶ τοὺς ἰδιοκτήτες του. Καὶ σὲ λίγο ὅλες του ἡ κακὲς ἐπιθυμίες συγκεντρώθηκαν σὲ μιὰ μόνη εὐχὴ, θαρραλέα, τυραννικὴ, πού τὸν ἔκανε νὰ βασανίζεται ἀπ' τὴν ντροπὴ του, μὰ πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν πνίξῃ μέσα του. Εἶχε γεννηθῆ μες στὸ μυαλό του ἓνα θράδυ πού ἐθαύμαζε τὸ «Μικρὸ Πύργο», φλογισμένο ἀπ' τίς λάμψεις τοῦ ἡλιοβασιλέματος.

Ὅλ' ἡ στέγη του φαινόταν ἀναμμένη, σύννεφα κοκκινωπὰ κυλοῦσαν ἀπὸ πάνω σάν τεράστιος καπνὸς πυρκαϊᾶς, στὰ τζάμια τῶν παραθύρων ἀστραφταν ἀξάφνες λάμψεις, ἐνῶ οἱ τοῖχοι, μαῦροι ἀπ' τὴ σκιά, ξεχώριζαν σάν τοὺς τοίχους ἓνος χιτρινοῦ, πού τοὺς μαύρισε ἡ φωτιά. Τοῦ εἶχε γεννηθῆ ἡ ἰδέα τῆς φωτιάς...

— Ἡ φωτιά! Ἡ φωτιά!...

Ὁ Ρενέ ψιθύριζε αὐτὴ τὴ λέξι, ἡ ὁποία σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ προκαλῆ σ' αὐτὸν μιὰ ἐγκληματικὴ χαρὰ.

Ἡ φωτιά!... Ἄχ! Ἄν μπορούσε σ' ἀλήθεια ἡ φωτιά νὰ καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ σπίτι, πού ἡ παρουσία τῶν ξένων τὸ ἐβεβήλωνε!...

Σὲ λίγο κατάλαβε ὅλη τὴ φρίκη αὐτῆς τῆς σκέψεως, μὰ, γιὰ πείσμα ὄλων τῶν προσπαθειῶν πού ἔκανε γιὰ νὰ τὴ διώξῃ, ἐκείνη ἔμενε γαντζωμένη στὸ μυαλό του, σάν ἓνα τέρας, μετὰ νύχια του.

* * *

Λοιπὸν, μιὰ νύχτα, ξαφνικὰ σαλπίσματα ἀκούστηκαν, μεσ' ἀπ' τοὺς δρόμους τοῦ ἀποκοιμισμένου χωριοῦ, ἐνῶ μιὰ ἀδύνατη ἀνθρώπινη φωνὴ, μισοπνιγμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, προσπαθοῦσε νὰ φωνάξῃ: «Πυρκαϊά... πυρκαϊά...

πυρκαϊά!...»

Ὁ Ρενέ, πού κοιμόταν τὴν ὥρα ἐκείνη, πετάχτηκε ἐπάνω καὶ ὤρμησε στὸ παράθυρο τῆς κάμαρας του. Μιὰ πορτοκαλλιὰ λάμψη μ' ἀναλαμπὲς ρουμπινιοῦ καὶ γεμάτη σπῆτες, σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ χωριοῦ. Ἄνθρωποι πού μόλις φαινότουσαν μεσ' τὸ σκοτάδι, ἔτρεχαν.

Ἐξαφνα, πρὶν ἀκόμα μπορέσῃ νὰ καθορίσῃ ὁ Ρενέ πρὸς ποῖο μέρος ἀκριβῶς ἦταν ἡ φωτιά, ἀκουσε αὐτὲς τίς φωνές ἀπ' τὸ δρόμο: «Ὁ Μικρὸς Πύργος καίγεται!... Ὁ Μικρὸς Πύργος καίγεται!...»

Τότε τοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς πυρκαϊᾶς... Ἦταν βέβαια μιὰ ἀπλή σύμπτωση, μὰ τοῦ φαινόταν πὼς αὐτὸς τὴν εἶχε προκαλέσει.

Μήπως ἀκόμα, ἀσυνειδήτως ἴσως, εἶχε κάνει αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἐγκληματικὴν χειρονομία; Θέλησε ν' ἀναλογισθῆ πὼς ἀκριβῶς εἶχε περάσει τὸν καιρὸ τοῦ ἐκείνο τοῦ ἀπόγευμα...

Ὁ περίπατός του;... Ὅπως συνήθιζε πάντα, εἶχε πάει νὰ πλανηθῆ γύρω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὅλη τὴν ὥρα ἐκάπνιζε. Ἐπειτα εἶχε ξαναπάρῃ τὸ δρόμο, ἀκολουθώντας τὴ μάντρα τοῦ μικροῦ πάρκου. Κάπνιζε ἀκόμα; Δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῆ ἀκριβῶς... Ἄπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν θυμόταν παρὰ ἀκαθόριστα τὸ τί

Κάθε μέρα τριγυρνοῦσε μεσ' στὰ δένδρα

είχε κάνει... Μιά μονάχα ανάνησι έμενε καθαρή μέσα στη μνήμη του: Μιά πελώρια θυμωσιά από φρέσκο άχυρο, που ήταν άκουμπισμένη στον μεσότοιχο τών άποθηκών του «Μικρού Πύργου» και της γειτονικής άγροικίας.

Είχε σταθή εκεί κάμποσο για να τη θαυμάσει, τόσο όμορφη ήταν. Μά εκείνη τη στιγμή... μήπως του πέρασε απ' τὸ μυαλό καμμιὰ τρομερή σκέψη;... Ναι, βέβαια, μά την έδιωξε άμέσως και έφυγε από εκεί, περπατώντας γοργά.

— Δέν ξέρω... δέν ξέρω... δέν θυμάμαι!... ψιθύριζε.

Μέσα στο περιβάλλο του «Μικρού Πύργου» έν' άταχτο πλήθος στριφογύριζε χωρίς να προσφέρη καμμιὰ ύπηρεσία... "Όλοι οί άνθρωποι φωνάζανε μαζί, πηγαίνοντερουσαν, μά απ' αυτή τη φασαρία, δέν έβγαίνε καμμιὰ ώφέλεια.

Οί πυροσβέστες ξαφνιασμένοι δέν άκουγαν καν τις δειλές διαταγές του άρχηγού τους, ένός δυστυχημένου γέρου, που ήταν τρελλός κι' έτρεμε απ' τόν τρομό.

Και ή φλόγες έρριχναν πάνω απ' αυτό τὸ ανθρωπομάζωμα τις κόκκινες ανταύγειές τους.

Τότε ένας άντρας παρουσιάστηκε μέσα σ' αυτήν την άταξία και δεσποζοντας του θορύβου, είπε με μιὰ φωνή, που την επέβαλε σέ όλους:

— Φθάνουν πειά τὰ λόγια!... Οί πυροσβέστες στην άντλία τους, οί άλλοι μαζί με τὰ παιδιά να κάνουν μιὰ άλυσίδα, ως τὸ ποτάμι και να περουν τούς κουβάδες με τὸ νερό από χέρι σέ χέρι... Έμπρός δουλειά!...

Χάρης στην ανθρωπίνη άλυσίδα που σχηματίστηκε γρήγορα-γρήγορα, ή άντλία μπόρεσε να πάρη νερό και να δουλέψη. Μά, παρ' όλες τις προσπάθειες, είδαν σέ λίγο ότι ήταν αδύνατο πειά να έντοπίσουν τή φωτιά! "Ό σιτοβολώνας είχε φουντώσει.

Σέ λίγο θάρχιζε να καίγεται και τὸ σπίτι. Πετούσαν κιόλας φύρδην-μίγδην απ' τὰ παράθυρα τὰ έπιπλα...

Οί πυροσβέστες, βλέποντας πως ή προσπάθειές τους πήγαιναν χαμένες, άρχιζαν να χάνουν την ενεργητικότητά τους.

Ήταν ή στιγμή του δισταγμού, που προηγείται του πανικού. "Όλοι άφηναν πειά τόν άγώνα κατά της φωτιάς, παρ' όλες τις ίκεσίες και την όργη του νέου εκείνου που ζητούσε να γαλθανίση τις χαμένες τους δυνάμεις.

Τότε, ύστερ' από μερικά λεπτά συγχύσεως, είδαν όλοι τόν ίδιον εκείνο άνθρωπο να σκαρφαλώνη με μιὰ σκάλα στο μέρος της στέγης προς τὸ ύπόστεγο που ή φωτιά δέν τὸ είχε προσβάλει ακόμα, κι' έπειτα με μιὰ ξύλουργική αξίνα να χτυπή τή στέγη, που τὰ συντρίμια της πετούσαν γύρω...

Τί ήθελε αυτός εκεί; Χωρίς άλλο είχε τὸ τρελλό σχέδιο να σταματήση τή φωτιά... Τί άφροσύνη!... "Ίσως να είχε δικη, αν αυτό γινότανε μιὰ ώρα ναρίτερα κι' αν άλλοι εργάτες άκολουθούσαν τὸ παράδειγμα του. Μά τώρα ήταν πολύ άργά, γιατί κανείς δέν θά πήγαινε να τόν συναντήση εκεί επάνω.

Δέν εκθέτει κανείς σέ κίνδυνο έτσι ήλίθια τή ζωή του.

Έπειτα, τὸ χοντρό δοκάρι της κορυφής, μισανθρακωμένο πειά, υποχώρησε — ίσως μάλιστα έξ αίτίας τών χτυπημάτων του μανιασμένου αυτού ανθρώπου που θαρούσε με την αξίνα του άκατάπαυστα — κι' έτσι τὸ κεντρικό οίκημα χωρίστηκε απ' τή σιταποθήκη που καίγεται.

Μέσα σ, ένα τεράστιο θόρυβο συντριμμένων ξύλων, σπασμένων κεραμιδιών, μέσα από τις σπιθες, ή στέγη όλόκληρη της σιταποθήκης θούλιαξε. Έπακολούθησε ένα κύμα από φλόγες, μιὰ σκόνη από φωτιά, που την έσπρωχνε ο άνεμος...

Μά ο «Μικρός Πύργος», τὸ κύριο οίκημα, είχε σωθῆ!...

Την άλλη μέρα μονάχα σκέφτηκαν εκείνον που σαν τρελλός είχε άνεβῆ στη στέγη λίγες στιγμές πριν να θουλιάξη.

Τόν σκέφτηκαν, όταν ανακάλυψαν μέσα στις τέφρες μιὰ άσημνια ταμπακοθήκη, ή οποία έφερε χαραγμένα σέ μιὰ γωνία της τὰ αρχικά R. N., Ρενέ Ντυφρέν.

Ή ανάκρισι ή οποία έγινε προς ανακάλυψιν τών τυχόν ύπευθύνων της πυρκαϊάς, έξακρίθωσε ότι ή φωτιά είχε προέλ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα θαύμα ύπομονής. Τὸ μικρότερο βιβλίο του κόσμου.— Μιὰ σύγκρουσις μεταξύ γυναικός και άνδρός. Ή μυρωδιά τών Εύρωπαίων. Τι λένε σχετικῶς οί Ίάπωνες. κτλ.

Τὸ μικρότερο βιβλίο του κόσμου είνε μιὰ συλλογή ασμάτων τών Βραχμάνων Μαχαρατῶν, και θρίσκειται στο Λονδίνον. Είνε καθ' όλόκληρίαν γραμμένο στην γλώσσα τών Βραχμάνων αυτών και άποτελείται από έκατό φύλλα καμωμένα από ριζόχαρτο. Είνε οκτωγάνου σχήματος και διαστάσεων 12.5 χιλιοστομέτρων, δεμένο με μετάξινο ντύσιμο. Ή μελάνη με την όποία έχει γραφή είνε ωραίου στυλπνού μαύρου χρώματος, κάθε δέ σελις έχει πορφυρό περιθώριο. Τὸ μικροσκοπικό αυτό άριστούργημα φυλάγεται μέσα σ' ένα κομψότατο κουτί που έχει γυάλινο κάλυμμα. Ή προέλευσις του είνε άδηλη. Λέγεται ότι άνηράγη από έναν "Άγγλο στρατιώτη, ο όποιος τὸ έπούλησε στον κ. Πλάνε στο Λονδίνον στον όποιο και άνήκει σήμερα τὸ σπανιώτατο αυτό κειμήλιο.

Ίδου τί φθέγγεται δια τās γυναίκασ ο νευροπαθολόγος Μέμπιους: Ή γυναίκα είνε ύποδεεστέρα του άνδρός ύπό πāsαν έποψιν. Έχει κρανίον σχετικῶς μικρότερον, είνε όλιγώτερον έπιτήδεια του άνδρός για κάθε εργασία ακόμα και... γυναικεία. Ή ήθική της προέρχεται όχι εκ της λογικής, αλλά εκ του αισθήματος. "Ο έρωσ και ή άφοσίωσις της κάμνουν μεν θαύματα, αλλά σπανίως φαίνεται ότι έχει άντίληψιν του δικαίου. Έχει ισχυρό μνημονικό, άντιλαμβάνεται εύκολα, όχι όμως και πάντοτε. Μπορεί να γίνη σοφή, αλλά καμμιὰ έπιστημονική μέθοδο δε μπορεί κανείς να περιμένη από αυτήν. Ή άνάπτυξις της είνε μεν ταχύτερα του άνδρός, άλλ' ο άνδρας διατηρεί πολύ περισσότερο άκμαίεσ τις δυνάμεις του από τή γυναίκα.

Κατά τή γνώμη ένός Ίάπωνος Ιατρού τούς εύρωπαίους χαρακτηρίζει μιὰ δσμη άνυπόφορη, που διαφέρει πολύ από την δσμη τών κιτρίνων ανθρώπων. Κάθε Ίάπων μπορεί ν' άντιληφθῆ τήν προσέγγισι εύρωπαίου μόνον από τήν δσμη αυτήν. Τουτο δε πρέπει να άποδοθῆ στην τροφήν τών εύρωπαίων. Ή κρεωφαγία είνε ή μόνη αίτία του κακού, γνωστού όντος ότι οί Ίάπωνες είνε όλιο σχεδόν φυτοφάγοι. "Ο Ίάπων σοφός προς ένίσχυσιν της γνώμης του αναφέρει μερικους έθνογράφους, οί όποιοι κάμνουν έπίσης λόγο περι της ιδιαιτέρας δσμής τών κατοίκων του Βρούνσβικ, της Σαβοΐας και της Νορμανδίας. "Ωστε λοιπόν άς απέχουμε απ' τὸ κρέαςγια να μην κάνουμε τις μύτεσ τών Ίαπώνων να ύποφέρουν από τήν δυσσομία μας!

θαι απ' τή σιταποθήκη. Χωρίς άλλο ή καταστροφή είχε προέλθει από μιὰ ένωσι (τί άπρονοησία να θάζουν ήλεκτρικό μέσ' τις σιταποθήκες! σκεπτόντουσαν οί χωρικοί), ή όποία είχε προσβάλει τὸ ξερό χόρτο. Ή δικαιολογία αυτή ήταν λογική... διέλυε τις άνησυχίες, κι' όλος ο κόσμος τήν παραδέχτηκε.

Και ή συγκίνησις έπέρασε σιγά-σιγά. Ή άποθήκες ξαναχτίστηκαν, στο «Μικρό Πύργο» διορθώθηκαν ή ζημιές που είχε πάθει, κι' έφτιαξαν καινούργια στολίσματα στα παράθυρά του. Τὸ χωριό, που τὸ είχε σαλέψει για μιὰ στιγμή ο φόβος, ξανάρχισε τήν ησυχη ζωή του και σέ λίγο, κανείς δέν θυμόταν τή φωτιά, που είχε άπειλήσει τήν παλιά κατοικία της οίκογενείας Ντυφρέν, ή όποία σήμερα έχει όλότελα έξαφανισθῆ...

Ή Ρενέ πετάχτηκε επάνω...